

Čuk piše ...

Moje 19. poročilo.

Zadnjič me je zaneslo v Slovenske gorice. Ne vem, zakaj. Povabljen nisem bil razun k sv. Urbanu na pričkanje, nikamor. Ker sem miroljuben ptič, sem krenil proti Ormožu. — Truden sem sedel na neki dimnik, iz katerega so prijetno prihajale tople saje in božale me skoraj zmrznjene peru'nice. Doli pod menoj je nekdo govoril tako glasno in zanimivo, da se mi je za vredno zdelo — si vse zapomniti. Čuj-te grešnika, kako si poje: „Juža, Juža z'lo bahasti, — kdo te je naučil...? — So oče, ali mati taki bili, ki take so stvari učili? — Grozel je kopače 'mel, rad bi grozdje sam si štel. Spomladi njegovji so kopali, v jeseni tvoji so zobali... — Micika, nekdanja gospodična je včasih tudi kaj jezična. — V spomin to dobro si je vzela in tudi v fari razodela. — Juža zdaj nad njo je vpil, rad bi poštenje si nazaj dobil. — Če ga hočeš 'met nazaj, potem vse krivo poravnaj! — Kaj ne, da ročka je čerpanja, „glih“ kak Južova herganja? Janžek ročko je zdrobil, Černezl pa — obtožen bil... — Pred sodnijo Korel mora iti, vidi tudi Juža priti. Še Marjeta tam stoji, Juževo „pravico“ potrdi... On globoko premišljuje, kjer le more, rad škoduje. Visoke tudi so njegove misli, zato ima še zmirom stare svisli. Zdaj pa prosim, daj nam mir, če ne, bo čuk prijel za gvir. Če pa še tega na bo konec, bom prijel pač jaz za zvonec. — ”

Ko sem slišal svoje ime, mi ni bilo vseeno. Kaj me brigajo, tožbarji, tatovi in drugi rokomavhi in celo za „gvir“ bi naj čuk prijel? Saj imam kreplje in kljun, zato sem čudnemu pevcu pod menoj zapel tako, da se je prestrašil in zbežal. Videl sem, da se je v strahu pokrival, jaz pa sem zamižal in odletel naprej skozi lepo mesečno noč. Nekje je ura bila polnoč. Tedaj sem jo mahnil domov proti Ptujju. Zopet utrujen sem sedel na veliko streho, na kateri stojijo trije dimniki. Mislil sem, da je to kaka Tovarna za konzerve ali kaj sličnega. Pa je bil navaden velik hlev, v katerem ima prostora najmanj 20 glav živine. Ko pokukam notri, vidim, kako tri buše zdehajo na borni slami. Nehote sem pomodroval: „Ta gospodar je moral biti pač veliki bahač, ker ima za zidavo takih „palač“ v teh težkih časih denarja in potrpljenja. In sem zvedel, da je neki

Miha, kateremu ni v fari glihe se mnogo trudil za ta spomenik — krize... Bog mu odpusti, saj ne ve, kaj dela! — Potem sem spet odfrčal, svital se je skoro dan pred sv. postom. Tam, kjer se ceste križajo — (Sv. Rupert bo tam blizu menda) so štirje mahavi pastirje se borili s svojimi črevami, da je bil strah. Sveti Urh se jih je celo zasramil, četudi so ga neusmiljeno k'icali vsi štirje in Miha tudi ni prišel do diha. Lepo križišče pa je bilo rdeče pobarvano — od dalmatinskega vina, kakor, da se je po nesreči razbil cel sod... Ker je pa bila okrog mene zima, sem se prepričal, da nisem v Dalmaciji, ampak tam, kjer domače vino čaka mešetarjev in kupcev... — Pa srečno Novo leto vsem in nič zamere za take — kozlarije!

Meh za smeh.

DVA ABSTINENTA.

V Trezničevih je umrl v starosti 100 let očak Jakob Pivec, ki je bil na glasu, da ni nikdar v svojem življenju pil alkohola in tudi kadil ni nikdar v življenju. Za smrt je zvedel tudi neki gospod, ki je v generalnem štabu protialkoholne vojske. Sklenil je priliko izrabit za pretresujoč nagrobni govor, ki bi številne pogrebce spreobrnil k vzdržnosti od alkohola in nikotina. V to svrhu je obiskal celo vas in povpraševal po morebitnih sorodnikih v plemenitem namenu, da predoči grešnemu svetu vse zlo in pogibelnost alkohola. Po dolgem prizadevanju se mu je res posrečilo dognati, da ima metuzalemski pokojnik še 108 let starega brata... Ves vesel nad to „najdbo“, se napoti k županu po osebne podatke o pokojnikovem bratu. In župan mu odvrne: „Ja, res živi še pokojnikov brat Jožef Pivec, ki je 8 let starejši. Ali ta stavec je strašen pijanec. Danes ga ne bo niti na pogreb, ker je v pijanosti pozabil na uru pogreba. Pije že od svojega 20 leta in prihodnjo pomlad se bo — oženil... Ves dan ga iščemo, pa ga ne moremo najti, ker zabavlja v sosednji fari mlada dekleta... —

—2—

Znan francoski pisatelj je bil zelo vdan dobri domači kapljici. Njegovim hinavskim prijateljem se je „zasmilil“. Na zvit način so ga pripravili do tega, da je posetil protialkoholno predavanje, med katerim je govornik brizgnil v morskega prašička 100 odstotni alkohol.

Revše je takoj — poginilo... Tedajci je vzel povabljenec ogorčeno svoj klub in zaklical v dvorano: „Kaj vam že 20 let ne pišem in govorim o tem, da alkohol ni za — svinje?“ Nato je odšel domov... —

NAZNANILO!

Cenjeni naročniki in inserenti se tem potom opozarjajo, da priznavamo plačila samo po čekovni položnici nakazana odnosno po inkasantu, kateri se izkaže v to svrhu od izdajatelja izdanim pooblastilom.

Načelstvo: Ptujске tiskarne rzzoz. kot Uprava „Narodne Sloge“.

V opravičilo naročnikom.

Vsled večkratne prikinitve električnega toka in drugih motenj v strojih se je izdaja zadnje številke zakasnila, kar nam naj blagovolijo cenj. naročniki oprostijo. Potruditi se bomo, da bo list redno izhajal. —

Konec tarnanja o krizi v prašičeriji!

Ceno prašičem odločuje:

Previdna reja, t. j., da se zredijo in ne obolijo!

To dosežete, ako dodenete k krmi vsaj dvakrat tedensko oblastveno preizkušeni

„MASTELIN“

ki se dobi v vseh trgovinah po Din 3.— in 6.—.

Kjer tega ni, pišite na glavno zalogo A. KOSEC — Maribor, Tezno.

V Ptujju se dobi „Mastelin“ v trgovini

ARTENJAK & SCHOSTERITSCH.

(Naj v Novem letu nikdo ne pozabi, da vse k Urbanu srčno vabi na jedačo fino — in domače vino — nikdar brez zabave pristne prave:

Ivan Klemenčič gostilničar.

Za Novo leto nudim vam ko'ine, — to tudi da sobota in nedelja! — (9. in 10. I. ?)

Deležni boste vsi postrežbe fine, obraza svinjskega in zelja. — Obiščite vsi „Švicarijo“. — Za Novo leto se izpolni vsaka želja.

Mirko Valand
Ljudski vrt.

Vsem dragim gostom, prijateljem in znancem ter kibicem želim srečnejše Novo leto in se priporočam za obisk

J. A. Berlič
restavracija Nar. dom.

Srečno in uspehov polno Novo leto želi vsem prijateljem in naročnikom ter se priporočam za nadaljno zaupanje:

Franjo Simonič
avtošpedicija
PTUJ, gostilna Zupančič.

S prošnjo, da me v Novem letu ne pozabite želim vso srečo vsem svojim prijateljem, znancem in odjemalcem.

Vincenc Simonič
trgovec
gostilna „Beli križ“.

* V CIRKUSU.

Clown (privede nekega dečka pred go. ravnateljico): „Ta deček trdi, da ste Vi njegova mama!“
Gospa Elvira: „Tako malih dečkov nimamo v naših šotorih.“
Deček: „Mamka, saj bom zrastel!“
Gospa: „Pa ostani pri meni.“ —

A. Stražar:

Zatajeni sin.

Pripoved iz časa tlačanstva.
(šesto nadaljevanje.)

S hvaležnostjo in velikim začudenjem je zdaj pa zdaj Angelica pogledovala tega mladega rokovnjača. — Zakaj neki se tako zanima zanjo? —

To je bilo kajkak znano tudi Peterčku, zato je spregovoril v tem smislu: „Prijatelji, vi nas dobro poznate. Ne bojte se nas! Vaši in tudi naši sovražniki so ti kleti graščaki! Vj trpite zavoljo njih, a nič manj mi. Zato boj tistim, ki so nas privedli tako daleč — da nas ljudje imenujejo rokovnjače. Pa pojdimo dalje, se bomo še med potjo kaj pomenili!“

To vam rečem: Mi smo vaši pravi prijatelji. — Pa tudi Angelici se ne sme skriviti niti en las na glavi, nič se ne boj!

Peterček je s svojimi tovariši spremljal Angelico na njen dom. Dolgo v noč so pri Zlatarju imeli važne pogovore, kaj bodo vse ukrenili za bodoči dan. Kajpak domenili so se tudi: Da pod nobenim pogojem ne sme iti nasledno jutro Angelica h graščaku v vstran, da jih dobi za pomoč.

grad. Peterček s svojimi tovariši pa odide še v noči do svojih ostalih tovarišev, ki so pičili dve uri oddaljeni

Nekako o polt očni uri so se poslavljaljali Peterčkovi tovariši od Zlatarja. Treba je bilo oditi.

Zadnji je kajpak šel iz hiše Peterček.

V veži sta se še sestala Peterček in Angelica; dekle je stopilo k fantu, zelo je bila vznemirjena ko mu je podala roko, ter polglasno spregovorila:

„Peterček srečno! Nikdar te ne pozabim!“

Fant ji poln veselja stisne roko, pa tudi razburjeno odgovori:

„Angelica, za tebe grem tudi v smrt, če je treba! Lahko noč! Na skrajšno svidenje!“

„Lahko noč želim tudi jaz tebi! Na svidenje, kmalu se vrni!“

—:—

Od Zlatarja je odšel Peterček s svojimi tovariši skozi Moravče. Nato pa so odšli proti Pečam. Kajti poglavar Dondež je bil s svojimi ljudmi pri kmetu Podlogarju v obližju Gor. Koseza. Bil je tudi rokovnjaški pristaš.

Ko so prišli skupaj, spregovoril kot Dondežev najboljši zaupnik in prijatelj prvi Peterček:

Pozdravljeni tovariši! Načrt, ki smo

ga nameravali izvršiti to noč, bomo preložili.“

Dondež, kot vsa družba se je začudeno spogledala, vsi so hoteli vedeti zakaj?

Pa je strmečim tovarišem začel pripovedovati Peterček:

„To veste, da sem že pred tremi leti prišel k vam, to tudi veste iz kakega namena — da se maščujem nad podlim človekom — ki je moj oče. —

Do danes še nismo tega izvedli, a zato je še čas! Toda sedaj imamo nekaj še bolj važnega, kar moramo izvršiti že jutri! Kakor veste, smo odšli v jutro na oprezovanje, kako bi izropali podpeško grajsko pristavo. To se bo zlahkoto izvršilo, pa tudi brez skrbi to odložimo za en ali dva dni. Ali nekaj drugega je bolj važno!

Ko smo se torej na večer vračali nazaj, smo se v obližju rožeškega gradu sešli z tlačani ki so šli domov iz tlake.

Pa kaj smo zvedeli od teh ubogih ljudi?

Ta graščinska zver je ukazala brhki Zlatarjevi Angelici: Da mora priti k njemu v grad — že veste zakaj —

Zatorej tovariši, bodimo odkritosrčni, nismo ravno najboljši ljudje na svetu. Ali kolikor je meni znano, saj za ta čas kar sem jaz pri vas, ženske pustimo

v miru, ter jim ne delajmo sile.

Vem, da ste vsi zato, da to grdobi-jo preprečimo? Pa, da prav pošteno premikastimo tega rožeškega svinjarja.

Nato se pa oglasi Dondež:

„Fantje, to veste, da sem jaz že več let vaš poglavar. Vedno ste me ubogali, tudi če smo imeli smrtne nevarnosti. Zatorej upam, da me boste tudi sedaj. Moja povelja so vedno kratka. Tudi sedaj ne rečem o tem drugega, kot le:

Črez par ur že gremo proti Rožeku!

Predno pa odidemo, se bomo še malo okrepčali, med tem pa bom vam še povedal nekaj iz svojega življenja, kar vam dosedaj še nisem.

Ko so se krepčali, pa je Dondež pripovedoval svojim ljudem:

Petnajsto leto že poteka, kar sem pri vas, nisem še vam povedal, kaj me je privedlo k vam.

Pa me poslušajte!

Bil sem graščinski oskrbnik v dol-skem gradu. Lepo in dobro ženo sem imel. Nekaj let sva živela srečno skupaj. Pa kdo je uničil najino lepo zakonsko srečo? — Sami moj nesramni gospodar graščak. Več dni sem kar brezumen divjal okrog in premišljeval, kako bi se osvetil? —

(Dalje prihodnjič.)